

عنوان مقاله:

آسیب شناسی سیاستگذاری کلان ج.ا. ایران با قلمروسازی زبانی در کشورهای فارسی زبان منطقه

محل انتشار:

فصلنامه جامعه شناسی سیاسی ایران، دوره 2، شماره 4 (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 24

نویسندگان:

افشین متقی - دانشیار گروه جغرافیای سیاسی، دانشگاه خوارزمی، تهران، ایران

حسین ربیعی - استادیار گروه جغرافیای سیاسی، دانشگاه خوارزمی، تهران، ایران

مراد کاویانی راد - دانشیار گروه جغرافیای سیاسی، دانشگاه خوارزمی، تهران، ایران

حسن یعقوب نیا - دانشجوی دکترای رشته جغرافیای سیاسی دانشگاه خوارزمی

خلاصه مقاله:

ج.ا. ایران به عنوان یک حکومت برآمده از انقلاب اسلامی، دارای اولویت های خاص خود براساس ساختار معنایی و منافع ویژه ای است و طی چهار دهه گذشته دست به سیاست هایی در محیط پیرامونی خود زده است که اکنون قابل ارزیابی است. بر این اساس، در نوشتار حاضر این فرضیه مورد بررسی قرار گرفت که «زبان فارسی به عنوان یکی از مولفه های اصلی هویت ایرانی در زیرمجموعه گفتمان شیعه جهانی ج.ا. ایران قرار دارد و از این ظرفیت برخوردار است تا به شکل مکمل این گفتمان رفتار نماید، و با توجه به عمق تاریخی خود قلمرو ج.ا. ایران را فراتر از مرزبندی های رایج گسترش دهد». درون دادهای مورد نیاز پژوهش به روش کتابخانه ای گردآوری شده و در سپهر نظریه سازه انگاری، روش شناسی حاکم بر متن از ماهیتی تفسیری برخوردار است. یافته های پژوهش گویای آن است که ج.ا. ایران برای قلمروسازی زبانی در کشورهای افغانستان و تاجیکستان، با چالش هایی همچون رقابت های پیچیده ژئوپلیتیکی دیگر بازیگران و چالش زبان فارسی و پشتون در افغانستان و جدایی گزینی فارسی زبانان تاجیکستان مواجه است؛ با این وجود امتیازاتی مانند پیشینه عمیق و نفوذ فرهنگی زبان فارسی در مناطق پیرامونی ایران و اینکه به مثابه محملی برای بسط و گسترش اندیشه دینی در این منطقه بوده است، فرصت هایی فراروی ج.ا. ایران قرار داده که، بهره گیری از آنها با تاکید بر اشتراکات فرهنگی، زبانی، تاریخی و دینی می تواند موجب همکاری و همگرایی بیشتر قلمروهای فارسی زبان شود.

کلمات کلیدی:

قلمروسازی، سازه انگاری، زبان فارسی، کشورهای فارسی زبان و ج.ا.ایران

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1274323>

